

השמחה לאיד על מתקפת הביפרים מוצדקת ומוסרית

written by דוד מ' וינברג | 23.09.2024

כמעט כולם חייכו וגיחכו מעט בשבוע שעבר כאשר אלפי זימוניות (ביפרים) התפוצצו בו-בזמן בכיסיהם של מנהיגי חיזבאללה בלבנון ובסוריה.

"שמחה לאיד" שכזו היא יותר מסבירה. במקרה הזה היא למעשה די בריאה ומוצדקת להפליא, בייחוד אחרי כל כך הרבה חודשים של חוסר אונים ישראלי לכאורה מול אלפי התקפות של חיזבאללה על ישראל.

המכה הטכנולוגית הערמומית ² תעלול מודיעיני ישר מתוך ספרי הריגול הטובים והפרועים ביותר ³ נתנה לישראלים ולתומכי ישראל בכל מקום הבזק של תקווה שישראל (על פי פרסומים זרים כמובן) משיבה לעצמה את העוז, את החיוניות, את החיות, את היכולת לנצח אויבים.

המכה המתוחכמת שהשפילה את הדרגים המבצעיים של חיזבאללה העניקה לתומכי המדינה ביטחון מחודש שישראל נחושה לגבור על המכבש האיראני-שיעי, ושלישראל יש עוד הרבה הפתעות יעילות מתוכננות.

תחושת הניצחון הזו היא בריאה והיא לבדה ניצחון אסטרטגי. אנשי ה"מוסר" הגבוה-גבוה בדרך כלל בזים לאלו שחוגגים שמחות מסוג "שמחה לאיד". בעיניהם זה נחשב להנאה זולה, לרגש נחות שאינו הולם בוגרים, לפרימיטיבי.

אבל הרגשות שעליהם אנחנו מדברים במקרה הזה אינם זולים ואינם גסים. אין כאן סתם חגיגה או ביטוי של כִּיף, אלא תחושה של עונש מוצדק ושל הקלה. אף אחד אינו נהנה מהכאב של חיזבאללה או משתעשע במלחמה, אלא חוגג הצלחה צבאית ישראלית מתוחכמת והכרחית שמגיעה אחרי תקופה ארוכה של נסיגות.

האמת היא שישראל באמת הייתה זקוקה לניצחון הזה. ישראלים רבים התאכזבו מצה"ל ומהממסד המודיעיני-ביטחוני על כך שלא הצליחו לזהות ולהזהיר מפני כוונות האויב, ועל כך שעד כה לא הצליחו לנצח באופן מכריע במלחמות נגד חמאס וחיזבאללה. פיצוץ הביפרים מרמז שישראל יוצאת עכשיו למסלול התקפי יותר לריסוק חיזבאללה.

חלק מהישראלים גם מאוכזבים מממשלת נתניהו, מאשימים אותה בהיותה ממשלה חסרת לב המתמקדת רק בבסיס המצביעים שלה, המודאגת בעיקר מהצורך לשרוד עוד יום בשלטון ואינה דואגת מספיק לשחרור בני ערובה או לניצחון במלחמות. פיצוץ הביפרים מרמז להפך, שהממשלה תכננה בחוכמה במשך זמן רב התקפה על חיזבאללה, ושעוד מכות צבאיות בדרך.

האם לא היה טוב אילו יכלה ישראל להשבית את כוח הטיילים העצום של חיזבאללה במכת סייבר דומה? דמיינו התקפה אלקטרומגנטית, פרץ של אנרגיה שמקצר את 150,000 ראשי הקרב של חיזבאללה המכוונים לישראל. כן, הייתי חוגג את זה עם שמחה לאיד עמוקה (גם אם זה היה גורם להרס עצום בלבנון).

ישראלים רבים גם נשברו מהלחצים המתמשכים של מלחמה ארוכת טווח: האבל על החיילים שנפלו, הסבל של הפצועים, הייסורים של משפחות החטופים, העקירות של משפחות מהצפון ומהדרום [?] פליטים במולדתם שלהם, הכאב של משפחות צעירות שאבותיהן נעדרו מהבית בשירות מילואים במשך רוב השנה האחרונה, ועוד הרבה יותר.

פיצוץ הביפרים אינו פותר את הבעיות שלהם ואף אינו משנה לבדו את המצב האסטרטגי הכולל של ישראל. אבל התחכום והנחישות שהודגמו במכה על חיזבאללה עושים פלאים למצב הרוח הלאומי.

זה מרמז שההקרבות הרבות שישראלים מקריבים עוד תישאנה פרי ותעזורנה להתגבר על האויב. יש הקלה אם לא נחמה בידיעה שלמנהיגים הפוליטיים והצבאיים-מודיעיניים של ישראל יש עוד כמה תחבולות בשרוול, ושהאויב פגיע.

ישראלים ויהודים רבים ברחבי העולם כועסים מאוד על העולם. יש לנו זעם רב על מובילי דעה ופוליטיקאים מערביים ציניים, ואפילו זדוניים, שנטשו את ישראל על ידי מניעת נשק ממנה, האשמתה בשקר בפשעי מלחמה, והצעה למסירת עוד אדמה לאויב.

(ראו, למשל, את החלטת העצרת הכללית של האו"ם המגונה שהתקבלה השבוע ברוב מכריע, אשר למעשה שוללת מישראל את הזכות להגנה עצמית ולהגדרה עצמית ביהודה, שומרון וירושלים. לבושתה, צרפת הצביעה בעד, בעוד שבריטניה, גרמניה, איטליה, קנדה ואוסטרליה נמנעו באופן מביש.)

פיצוץ הביפרים אינו משכך את הכעס על העולם, אבל מרמז על זקיפות קומה מסוימת. בסופו של דבר, העולם (בייחוד ארה"ב) דוחף בטעות את ישראל להסכם דיפלומטי רעוע נוסף עם חיזבאללה, שלמעשה לא ישנה דבר.

אז לא, מנהיגי העולם [?] ישראל לא תסכים ל"הפחתת מתח" או להסכם שאינו שווה את הנייר שעליו הוא מודפס, הסכם שישאיר את מאגר הנשק של צבא המחבלים שלם ויאפשר לו לצאת ללא פגע אחרי שהחריב את הגליל והגולן במשך 11 חודשי לחימה. ישראל תפוצץ את הביפרים של חיזבאללה ותמשיך לעקור אותו.

על ידי הכאת חיזבאללה בצורה כה מתוחכמת נראה שישראל החלה לחזור לנתיב הניצחונות. שביעות הרצון העצמית והלעג לאויב כפי שבאים לידי ביטוי בקריקטורות ובבדיחות רבות כל כך ממלאים תפקיד מכריע בליכוד החברה שלנו, בייחוד מכיוון שהמכה הפירוטכנית שספג

חיבאללה אינה סוף הסיפור. הרי החברה הישראלית תצטרך לעמוד בעוד רמות כואבות של עימות עם חיבאללה.

שמחה לאיד על כתישה של חיבאללה על ידי הכוח הטכנולוגי של ישראל (גם אם היא זמנית וחלקית) היא דבר נפלא וראוי.

התפרסם במקור ראשון, בתאריך 23.09.2024.